

Arrestnummer <i>C1 774 / 2021</i>
Repertoriumnummer <i>2021 / 1836</i>
Datum van uitspraak 21 mei 2021
Notitienummer griffie 2019/NT/658 - -
Notitienummer parket-generaal

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00002144111-0001-0022-01-01-1

Not.nr. GE.66.RW.201500/15

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en van

1. nr. (RRN
wonende te
als rechtsopvolger van wijlen
- burgerlijke partij -
2. nr. (RRN
wonende te
als rechtsopvolger van wijler
- burgerlijke partij -
3. nr. (RRN
geboren te of
wonende te
- burgerlijke partij -

tegen

1. nr. 958 (RRN
geboren te
wonende te
- beklaagde -
2. nr. 959 (RRN
geboren te
wonende te
- beklaagde -

verdacht van:

de eerste en de tweede

PAGE 01-00002144111-0002-0022-01-01-4

Om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

A.

Hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning,

op de percelen gelegen te _____ zn, kadastraal gekend als _____
eigendom van _____ geboren te _____ op
en van _____ geboren te _____ op
beiden wonende te _____

bouwwerken te hebben verricht zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

- a) het optrekken of plaatsen van een constructie
- b) het functioneel samenbrengen van materialen waardoor een constructie ontstaat

meer bepaald

1. een strook voor de schaapsstal, evenals de zone links van de schaapsstal te hebben verhard met beton, tot minder dan 1 meter van de linker perceelsgrens

te _____ in de periode van 01.12.2011 tot 01.03.2012 (OK 1, st. 6, 34)

2. een schaapsstal te hebben opgericht in strijd met de stedenbouwkundige vergunning afgeleverd door het College van Burgemeester en Schepenen van de stad _____ van 05.08.2011, namelijk de achterzijde volledig te hebben afgesloten met een schuifpoort, terwijl het goedgekeurde plan voorzag in een overdekte berging voor werktuigen, aan de zijkant geen verluchting te hebben voorzien, aan de voorzijde geen deur te hebben voorzien, de stal 1 m hoger te hebben voorzien dan het maaiveld, aan de voor-en achterzijde van de stal geen groenscherm te hebben aangebracht, de uitmonding van de overloop van de waterput aan de linkerzijde i.p.v. aan de rechterzijde van de toegangsweg te hebben gelegd

te _____ in de periode van 01.12.2011 tot 01.03.2012 (OK 1, st. 6, 34)

3. een afdak van 12m bij 6,6m i.p.v. 10m bij 5m te hebben aangebouwd aan de schaapsstal

te _____ op 25.05.2016 (OK 3, st. 3)

PAGE 01-00002144111-0003-0022-01-01-4

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., al. 1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO).

B.

Hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.5°a (het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerhande materialen, materieel of afval) te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden

op de percelen gelegen te	zn, kadastraal gekend als		
eigendom van		geboren te	op
16.03.1944, en van		geboren te	op
18.08.1947, beiden wonende te			

meer bepaald

de bovenvermelde terreinen gewoonlijk te hebben gebruikt voor de opslag van een bedrijfsvoertuig, materialen en afval zoals gebruikte plasticfolie, stukken betonbuis, paletten, regentonnen

te **in de periode van 17.04.2015 tot en met 21.09.2016 (OK 1, st. 6, 48, OK 3, st. 29)**

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., al. 1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO).

C.

Hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning,

hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.4° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (het reliëf van de bodem aanmerkelijk wijzigen, onder meer door de bodem aan te vullen, op te hogen, uit te graven of uit te diepen waarbij de aard of de functie van het terrein wijzigt) te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden

op de percelen gelegen te	kadastraal gekend als		
eigendom van		geboren te	op

PAGE 01-00002144111-0004-0022-01-01-4

16.03.1944, en van geboren te op
18.08.1947, beiden wonende te

meer bepaald het terrein te hebben opgehoogd tot maximaal 80 cm, beginnend vanaf de openbare weg en zich uitstrekkend vanaf de linker perceelsgrens tot ongeveer 20m, plaatselijk 30m voorbij de rechter gevel van de schaapstal

te op **23.02.2015 en op 26.02.2015 (OK 1, st. 5, 34, OK 2, st. 2, 15)**

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., al. 1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO).

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G30d, besliste bij vonnis van 9 april 2019 op tegenspraak als volgt:

“STRAFRECHTELIJK

Veroordeelt voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde telastleggingen A.1, A.2, A.3, B en C samen tot een **geldboete van 2.000 euro**, vermeerderd met 50 opdecimen tot 12.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.

Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** van dit vonnis voor **1.000 euro**, vermeerderd met 50 opdecimen tot 6.000 euro, van de opgelegde geldboete voor de duur van 3 jaar.

Veroordeelt hem tot betaling van een **bijdrage** aan het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van 25 euro, vermeerderd met 70 opdecimen tot 200 euro.

Veroordeelt hem tot betaling van de **bijdrage** tot het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand van 20 euro.

Veroordeelt hem tot betaling van een **vaste vergoeding** voor beheerskosten van 53,58 euro.

Veroordeelt voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde telastleggingen A.1, A.2, A.3, B en C samen tot een **geldboete van 2.000**

PAGE 01-00002144111-0005-0022-01-01-4

euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 12.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.

Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** van dit vonnis voor **1.000 euro**, vermeerderd met 50 opdecimen tot 6.000 euro, van de opgelegde geldboete voor de duur van 3 jaar.

Veroordeelt haar tot betaling van een **bijdrage** aan het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van 25 euro, vermeerderd met 70 opdecimen tot 200 euro.

Veroordeelt haar tot betaling van de **bijdrage** tot het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand van 20 euro.

Veroordeelt haar tot betaling van een **vaste vergoeding** voor beheerskosten van 53,58 euro.

STEDENBOUWKUNDIG HERSTEL

Beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur **het herstel** op het perceel gelegen te _____ zn, kadastraal gekend als _____ door:

-het afdak aan de rechterzijde van de stal te reduceren conform de stedenbouwkundige vergunning en dit binnen een termijn van **2 maanden** vanaf de dag waarop dit vonnis definitief is;

-het uitvoeren van een groenscherm over de volledige lengte van de oostelijke perceelgrens (46 m) met een breedte van ± 5 m met streekeigen beplanting bestaande uit inheems struikgewas met een hoogte van minstens 5 m in volle wasdom ter hoogte van de stal afhellend naar ± 2 m ter hoogte van de perceelgrens, met een dichtheid van 1 plant per m², en dit in het volgende plantseizoen en uiterlijk **tegen 31 december 2019**.

Dit alles onder verbeurte van een **dwangsom** van **200 euro** per dag vertraging in de nakoming van dit bevel lastens de veroordeelden ten voordele van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur.

Zegt voor recht dat de stedenbouwkundig inspecteur en de burgemeester, indien het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd binnen voormelde termijnen, **ambtshalve in de uitvoering** ervan kunnen voorzien, overeenkomstig artikel 6.3.4 VCRO, op kosten van de veroordeelden.

GERECHTSKOSTEN

PAGE 01-00002144111-0006-0022-01-01-4

Veroordeelt _____ en
hoofdelijk tot de **gerechtskosten** voor het openbaar ministerie, begroot op
297,24 euro.

BURGERRECHTELIJK

Verklaart de eis van de burgerlijke partijen toelaatbaar en deels gegrond.

Veroordeelt _____ en
hoofdelijk om te betalen aan elk der burgerlijke partijen het bedrag van **1.000
euro**, te vermeerderen met de vergoedende intrest vanaf 1 december 2011 tot vandaag, en
de gerechtelijke intrest op de hoofdsom vanaf vandaag tot de dag van volledige betaling.

Veroordeelt _____ en
hoofdelijk tot de kosten en begroot de rechtsplegingsvergoeding op **480 euro**.

Houdt ambtshalve de overige burgerrechtelijke belangen aan.”

1.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 6 mei 2019 door de beklaagden _____ en _____ tegen “het
vonnis”;
- 8 mei 2019 door het openbaar ministerie tegen “het vonnis”.

1.3 Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering
ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent,
op:

- 6 mei 2019 door de raadsman van de beklaagden _____ en _____
- 8 mei 2019 door het openbaar ministerie.

1.4 Op de rechtszitting van 30 oktober 2020 (inleidingszitting) van dit hof, zelfde kamer,
werden op verzoek van partijen, bij toepassing van de artikelen 152,§1 en 209bis, laatste lid,
Wetboek van Strafvordering, conclusietermijnen vastgelegd en werd de rechtsdag bepaald
op de rechtszitting van vrijdag 9 april 2021.

De conclusietermijnen zijn nageleefd.

1.5 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van vrijdag 9 april 2021 in het Nederlands:

- de beklaagden _____ en _____ in hun middelen van
verdediging, bijgestaan door meester _____ advocaat met kantoor te _____

- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van _____, advocaat-generaal,
- de burgerlijke partijen _____ en _____ in hun middelen vertegenwoordigd door meester _____ advocaat met kantoor te _____

2.1 De onderscheiden verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 9 april 2019 gedaan op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen, werden tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan.

De verzoekschriften of grievenformulieren die de grieven bevatten die tegen het vonnis worden ingebracht, werden eveneens tijdig ingediend.

2.2 In het door de advocaat van de beklaagden _____ en _____ ingediende “*grievensformulier hoger beroep*”, opgesteld volgens het door de Koning vastgestelde model, wordt bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk op strafgebied met betrekking tot de procedure, de schuld en de straf en op burgerlijk gebied met betrekking tot de vordering van de burgerlijke partijen en de herstellvordering.

In het door het openbaar ministerie ingediende “*grievensformulier hoger beroep*” wordt bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk op strafgebied met betrekking tot de straf.

De hiervoor vermelde grieven van de partijen zijn nauwkeurig bepaald.

2.3 De hoger beroepen van respectief de beklaagden _____ en _____ en van het openbaar ministerie zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van de voormelde bepaling op te werpen.

2.4 De dagvaarding werd overgeschreven op het kantoor Rechtszekerheid te _____. Zij vermeldt de kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp is van de telastleggingen en identificeert de eigenaar ervan zoals voorgeschreven door de wetgeving inzake hypotheke.

De dagvaarding werd ingeschreven in het gemeentelijk vergunningenregister (art. 6.6.3 VCRO).

2.5 De grief van de beklagden met betrekking tot de procedure, zijnde het beweerde gebrek aan objectiviteit van de eerste rechter omwille van diens beweerde opmerking op de rechtszitting “hoe gaat u het oplossen?”, heeft geen invloed op de (ontvankelijkheid van de) strafvordering. De devolutieve werking die volgt uit de ingestelde beroepen en grieven heeft tot gevolg dat het hof de zaak integraal opnieuw beoordeelt.

2.6 De beklagden stellen dat de redelijke termijn werd overschreden hetgeen volgens hen tot de onontvankelijkheid van de strafvordering dient te leiden (voor wat betreft de telastleggingen A.1 en A.2), minstens een weerslag dient te hebben op de straftoemeting van eventueel bewezen verklaarde telastleggingen.

Volgens artikel 6.1 EVRM heeft eenieder bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging recht op een behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn. Die bepaling strekt ertoe te vermijden dat een beklagde te lang in onzekerheid leeft over het lot van de tegen hem ingestelde strafvervolging.

Er bestaat geen algemene drempel waaronder of waarboven de duur van de rechtspleging noodzakelijkerwijze redelijk of onredelijk is. De rechter oordeelt daarover onaantastbaar op het ogenblik van zijn uitspraak, rekening houdende met de omstandigheden eigen aan de zaak, de complexiteit ervan, het gedrag van de beklagde en de gerechtelijke overheden en het belang dat de zaak heeft voor de beklagde.

Het aanvangspunt voor de berekening van de redelijke termijn is het tijdstip waarop een persoon het voorwerp uitmaakt van “een beschuldiging”, dit is vanaf het ogenblik dat hij in verdenking is gesteld of door kennisname van enige andere daad van het opsporings- of gerechtelijk onderzoek onder de dreiging van een strafvervolging leeft, waardoor hij verplicht is bepaalde maatregelen te nemen om zich te verdedigen tegen “de beschuldiging”.

De beklagden werden voor het eerst verhoord op 13 maart 2015. De laatste onderzoeksdaad in het vooronderzoek dateert van december 2016, zijnde de aangepaste herstellvordering.

De beklagden werden gedagvaard in april 2018 voor de rechtszitting van de eerste rechter in juni 2018.

Het beroepen vonnis dateert van 9 april 2019, nadat de eerste rechter conclusietermijnen toekende en ook tot een plaatsbezoek overging.

Waar de beklagden weliswaar kansen werden geboden om zich in regel te stellen, dient het hof ook vast te stellen dat tussen het einde van het onderzoek en de inleiding voor de eerste rechter alsook tussen het beroepen vonnis en de behandeling in graad van beroep, het dossier perioden van stilstand kende die niet te wijten zijn aan de complexiteit van het dossier noch aan de houding van de beklagden.

Het hof aanvaardt derhalve dat de redelijke termijn is geschonden.

De bepalingen inzake het overschrijden van de redelijke termijn, bedoeld in artikel 6.1 EVRM en artikel 14.3.c IVBPR, geven niet aan welke gevolgen het hof dient te verbinden aan deze vaststelling. Inzonderheid bepaalt het verdrag niet dat de sanctie het verval of de niet-ontvankelijkheid van de strafvordering zou moeten zijn.

Artikel 21ter Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering bepaalt dat indien de duur van de strafvervolgung de redelijke termijn overschrijdt, de rechter veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring kan uitspreken of een straf kan uitspreken die lager kan zijn dan de wettelijke minimumstraf. Deze bepaling sluit een meer of minder vergaand rechtsherstel in dit stadium van de rechtspleging niet uit.

De beklaagden preciseren op geen enkele manier waarom het recht van verdediging of de bewijsvoering is aangetast door de schending van de redelijke termijn.

Het dossier bevat wel degelijk alle elementen die in het kader van een eerlijke procesvoering nodig zijn om tot de waarheidsvinding te komen. Het hof stelt vast dat door het tijdsverloop tussen de feiten en de behandeling voor de rechter, de bewijsvoering en het recht van verdediging van de beklaagden niet zijn aangetast, zodat de impact alleen betrekking heeft op de straftoemeting, zoals hierna bepaald.

Dat de feiten van de telastleggingen A.1 en A.2 zelf dateren van de periode 2011-2012 doet aan het voorgaande niets af.

3. De eerste rechter vatte de feiten als volgt samen:

“Feiten

4. *De beklaagden zijn eigenaar van een perceel en gebouwen te*

Volgens het gewestplan (KB 24/02/1977) is het perceel gelegen deels in agrarisch, deels in woongebied.

Op 11 januari 2011 werd een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor het oprichten van een afdak boven 3 zonder vergunning geplaatste containers die dienst deden als stalling voor schapen.

Op 5 augustus 2011 werd een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het oprichten van een nieuwe stal, waarbij de containers van het terrein zouden verdwijnen.

Op 5 maart 2013 werd een proces-verbaal opgesteld omdat de containers er nog steeds stonden. Er werd een stakingsbevel opgelegd dat werd bekrachtigd op 14 maart 2013.

Op 29 april 2013 werd vastgesteld dat de containers verdwenen waren.

Op 17 april 2015 stelde de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vast dat de stal niet volgens het goedgekeurd plan werd gebouwd. De bergruimte werd niet voorzien en het terrein lag vol met allerhande voorwerpen, (rollend) materieel, afval, materiaal, ...

Tevens werd het terrein aanzienlijk opgehoogd over een grote oppervlakte. De stalling werd ook gebouwd met een hogere vloerplaat dan vergund.

Deze feiten werden geverbaliseerd door de lokale politie op 26 februari 2015 en door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur op 17 april 2015. Aan de aanmaning tot herstel van 21 april 2015 werd geen gevolg gegeven.

Op 30 september 2015 bleek de toestand nog steeds onveranderd.

Op 19 november 2015 gaf de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid een positief advies over de herstellordering.

Op 19 januari 2016 werd een stedenbouwkundige vergunning verleend voor de technische afwijkingen aan de eigenlijke stal, een gedeelte van de ophoging en een beperkt afdak aan de rechterzijde van de stal.

De gevraagde uitbreiding aan de achterzijde van de stalling werd geweigerd. Als voorwaarde werden diverse verplichtingen opgelegd, die in essentie het herstel van de resterende overtredingen impliceren.

Op 25 mei 2016 werd andermaal een aanvankelijk proces-verbaal opgesteld waaruit blijkt dat een groter afdak dan vergund wordt gebouwd. De werken werden stilgelegd. De bekrachtiging dateert van 2 juni 2016.

Op 21 september 2016 werd vastgesteld dat de situatie ongewijzigd is, dat de beklagden de oorspronkelijke overtredingen niet ongedaan maakten, noch het te grote afdak aanpasten. De voorwaarden van de vergunning van 19 januari 2016 werden niet nageleefd.”

4.1 Onder de telastlegging A.1 worden de beklagden vervolgd wegens het zonder vergunning verharderen met beton van een strook voor en links van de schapenstal.

Dat deze stroken werden verhard, is niet betwist en blijkt uit de vaststellingen van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur (st. 6).

De beklagden verklaarden zelf dat de werken werden uitgevoerd van december 2011 tot februari 2012.

De beklagden hadden daartoe geen vergunning.

Dat het beton volgens de beklagde in november 2016 werd verwijderd doet hieraan niets af.

4.2 Onder de telastlegging A.2 worden de beklagden vervolgd wegens de oprichting van de schapenstal in strijd met de stedenbouwkundige vergunning van 5 augustus 2011, met name door de achterzijde volledig te hebben afgesloten met een schuifpoort, terwijl het goedgekeurde plan voorzag in een overdekte berging voor werktuigen, aan de zijkant geen

verluchting te hebben voorzien, aan de voorzijde geen deur te hebben voorzien, de stal 1 m hoger te hebben voorzien dan het maaiveld, aan de voor-en achterzijde van de stal geen groenscherm te hebben aangebracht, de uitmonding van de overloop van de waterput aan de linkerzijde in plaats van aan de rechterzijde van de toegangsweg te hebben gelegd.

De beklagden betwisten de afwijkingen van de vergunning van 5 augustus 2011 niet. Deze blijken ook afdoende uit de vaststellingen in het dossier.

Enkel merken zij op dat een aantal zaken, zoals het groenscherm en de verwijdering van de afvoer links en de regenwaterput, geregulariseerd zouden zijn. Dit doet evenwel niets af aan de strafbaarheid op het moment van de feiten.

4.3 Onder de telastlegging A.3 worden de beklagden vervolgd wegens het aanbouwen van een afdak van 12m bij 6,6m in plaats van 10m bij 5,5m.

De beklagden hadden op 19 januari 2016 een vergunning verkregen voor onder meer de aanbouw van een afdak van 10m bij 5m.

De vastgestelde afwijkende afmetingen werden niet betwist.

De beklagden leefden derhalve de regularisatievergunning niet na.

De eerste rechter wees terecht op het volgende:

“Ten onrechte houden de beklagden voor dat het afdak is vrijgesteld van stedenbouwkundige vergunning. Het afdak maakt deel uit van de vergunde stal. Het werd groter gebouwd dan de vergunning toeliet en vormt een miskenning van de vergunning.”

De toegekende vergunning dient nageleefd te worden ongeacht het vrijstellingsbesluit gezien het afdak deel uitmaakt van de vergunde stal.

Bovendien voorziet artikel 5.1 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 16 juli 2010 tot bepaling van stedenbouwkundige handelingen waarvoor geen omgevingsvergunning nodig is (hierna: Vrijstellingenbesluit) enkel een vrijstelling van stedenbouwkundige vergunning voor:

“1° constructies met een maximale hoogte van 3,5 meter, als ze dienen voor de teelt of bescherming van landbouwgewassen en na de oogst worden verwijderd;

1/1° constructies, met uitzondering van hagelkanonnen, glasconstructies en gebouwen, met een maximale hoogte van 3,5 meter of tot maximaal 1,5 meter boven de teelt, als aan al de volgende voorwaarden is voldaan:

a) ze dienen voor de teelt of bescherming van landbouwgewassen;

b) het hemelwater wordt opgevangen en hergebruikt of kan op natuurlijke wijze op eigen terrein in de bodem infiltreren;

c) de constructies zijn niet gelegen in ruimtelijk kwetsbaar, erosiegevoelig of effectief overstromingsgevoelig gebied;”

Uit het onderzoek volgt dat hoe dan ook aan deze voorwaarden niet is voldaan, gezien uit de vaststellingen en de daarbij gevoegde foto's blijkt dat het afdak gebruikt werd niet alleen voor de stockage van voorverpakte hooibalen maar ook voor allerhande materieel.

Dat het dak intussen zou herleid zijn tot de vergunde afmetingen doet aan de strafbaarheid op het moment van de feiten niets af.

4.4 De telastlegging B viseert het gebruik zonder vergunning van het terrein voor de opslag van een bedrijfsvoertuig, materialen en afval zoals gebruikte plasticfolie, stukken betonbuis, paletten, regentonnen.

De opslag van de kwestieuze materialen blijkt uit de vaststellingen van de stedenbouwkundig inspecteur en de bij zijn vaststellingen gevoegde foto's. Het terrein gaf daarbij een zeer slordige indruk.

Dat het plastiekafval bleef liggen om te drogen is niet relevant.

Bovendien stelde de stedenbouwkundig inspecteur vast dat door de stal niet conform de vergunning te bouwen het nuttige volume voor de schapen was toegenomen ten koste van de bergruimte. Indien de beklaagden bijgevolg de vergunning hadden nageleefd, hadden ze meer stockageruimte om een en ander op te slaan.

4.5 De telastlegging C viseert de wederrechtelijke ophoging van het terrein *“tot maximaal 80 cm, beginnend vanaf de openbare weg en zich uitstrekkend vanaf de linker perceelsgrens tot ongeveer 20m, plaatselijk 30m voorbij de rechter gevel van de schaapsstal”*.

De beklaagden verklaarden zelf dat de ophoging werd uitgevoerd op 25 mei 2016, waarbij 16 vrachtwagens grond werd opgevoerd.

De ophoging is zeer duidelijk te zien op de foto's van zowel de stedenbouwkundig inspecteur als de lokale politie. De foto's als bijlage aan pv tonen de bruine aarde die overal verspreid is, alsook dat de hoogte van de ophoging tot 70 cm bedraagt, hetgeen een aanzienlijke reliëfwijziging uitmaakt.

Deze ophoging, die werd uitgevoerd met oog op de toegang tot de stal, zorgt voor een veranderde waterhuishouding op het betrokken perceel en op de aanpalende percelen. De grond werd daarbij los tegen de draadafsluiting van het aanpalend perceel (van de burgerlijke partij) gelegd.

De beklaagden wijzen er op dat de ophoging aan de linkerkzijde, samen met de betonverharding zou verwijderd zijn. Dit doet niets af aan de strafbaarheid op het moment van de feiten.

De beklaagden werpen ook op dat de ophoging aan de rechterzijde vergund werd in de regularisatievergunning van 19 januari 2016, die enkel een afgraving voorziet tussen de oprit en de oostelijke perceelsgrens (zijnde de linkerzijde). Evenwel dateert de ophoging van voor de vergunning zodat de telastlegging correct ook dit gedeelte viseert. De beklaagde verklaarde immers zelf dat hij begonnen was met opvoeren van aarde op 23 februari 2015. Bij de vaststellingen op 26 februari 2015 waren de werken al voltooid.

4.6 De beklaagden hebben elk de hun te last gelegde feiten wetens en willens gepleegd, dit is bewust en zonder dat een rechtvaardigings- of verschoningsgrond enigszins aannemelijk werd gemaakt.

De telastleggingen A.1, A.2, A.3, B en C zijn lastens beide beklaagden bewezen.

5. Sinds 1 maart 2018 is het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning in werking.

Inbreuk op de vergunningsplicht (telastlegging A) was op het ogenblik van de feiten, als inbreuk op artikel 4.2.1.1° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening strafbaar gesteld door artikel 6.1.1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. Sinds 1 maart 2018 is deze inbreuk strafbaar gesteld door artikel 6.2.1, eerste lid, 1°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

De bewezen feiten van de telastleggingen B waren op het tijdstip van de telastlegging, als inbreuk op artikel 4.1.2.5°, a), Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening strafbaar gesteld door artikel 6.1.1, eerste alinea, 3°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. Sinds 1 maart 2018 (art. 29 Decr. VI. 25 april 2014, BS 27 augustus 2014) is deze strafbaarstelling met dezelfde straffen vervat in artikel 6.2.1, eerste lid, 1°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

De bewezen feiten van de telastleggingen C waren op het tijdstip van de telastlegging, als inbreuk op artikel 4.2.1.4° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening strafbaar gesteld door artikel 6.1.1, eerste alinea, 1°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en/of een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro. Sinds 1 maart 2018 (art. 29 Decr. VI. 25 april 2014, BS 27 augustus 2014) is deze strafbaarstelling met dezelfde straffen vervat in artikel 6.2.1, eerste lid, 1°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

De telastleggingen zijn voor natuurlijke personen strafbaar met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en/of een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro.

6. De beklaagden pleegden de bewezen feiten met eenzelfde misdadig opzet zodat het hof voor elk toepassing maakt van artikel 65, eerste lid, Strafwetboek en voor deze feiten samen telkens een straf oplegt.

7. De naleving van de vergunningsplicht is essentieel voor het realiseren van een goede ruimtelijke ordening, die het algemeen belang dient. De beklaagden hebben enkel hun belangen voor ogen gehouden. Zij zorgden daarbij jarenlang voor hinder ten aanzien van de omgeving en de omwonenden door de ophoging van het perceel en de stockage van afval en materieel. Bovendien is er nog steeds geen integraal herstel.

verkreeg in 2005 de gunst van de opschorting wegens een diefstal. Hij is gepensioneerd dierenarts-landbouwer. heeft een blanco strafregister.

Indien de redelijke termijn in strafzaken niet zou zijn overschreden, zou het hof ten aanzien van elk van de beklaagden een effectieve geldboete van 2.000 euro opgelegd hebben.

Als passend rechtsherstel en reëel meetbare vermindering wegens de overschrijding van de redelijke termijn, verleent het hof gewoon uitstel voor de helft van de opgelegde geldboete.

Ten aanzien van de beide beklaagden is deze geldboete passend en noodzakelijk als maatschappelijke vergelding. Uit niets volgt dat een geldboete de beklaagden sociaal zou declasseren of hun sociale reclassering op onevenredige wijze in het gedrang zou brengen, zodat het hof geen reden ziet om in te gaan op de, ondergeschikte, vraag tot uitspreken van een eenvoudige schuldigverklaring of het gelasten van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling. Bovendien zou deze gunst de beklaagden, die als professionelen handelingen met betrekking tot onroerende goederen stellen, onvoldoende aanzetten tot naleving van de regels ter vrijwaring van de omgeving.

De bewezen verklaarde feiten werden gepleegd zowel voor als na 31 december 2011 maar voor 1 januari 2017, zodat de opgelegde geldboete met 50 deciemmen wordt verhoogd.

De hierna bepaalde vervangende gevangenisstraffen zijn nodig om de beklaagden er toe aan te zetten de geldboete te betalen.

8. De beklaagden zijn hoofdelijk gehouden tot de kosten, gevallen in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie zoals hierna bepaald.

Het hof veroordeelt beklaagden als veroordeelden tot een correctionele hoofdstraf elk tot het betalen van de bijdrage van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, wordt vermeerderd met 70 deciemmen tot telkens 200 euro, en dit ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

Sinds 3 september 2020 luidt artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken "*In criminele en*

correctionele zaken die kosten van brief- en pakketport hebben veroorzaakt, wordt door de rechter aan de Staat als correspondentiekosten een som toegeschat, die niet meer mag bedragen dan 10 procent van de gezamenlijke kosten. Voor elke criminele, correctionele en politiezaak wordt door de rechter bovendien aan iedere veroordeelde een vergoeding van 50 euro opgelegd" en dit ingevolge artikel 1 van het koninklijk besluit van 28 augustus 2020 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S. 3 september 2020). Het hof verhoogt de vermelde kosten met 10% Het actueel bedrag van de vermelde vaste vergoeding is 50,45 euro, dit ingevolge de omzendbrief 131/8 van januari 2021, verschenen in het Belgisch Staatsblad van 29 januari 2021 over de indexering van de tarieven van de gerechtskosten in strafzaken en de gelijkgestelde kosten (blz. 6877 e.v.). Het indexeren van de bedragen die worden betaald voor de diverse soorten gerechtskosten, steunt op art. 9 van de wet van 23 maart 2019, die de nieuwe basiswet over de gerechtskosten in strafzaken is, uitgewerkt in de artikelen 28 tot 30 van het KB van 15 december 2019, dat de wet uitvoert.

Met toepassing van artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, in werking getreden op 1 mei 2017 ingevolge artikel 6 van het koninklijk besluit van 26 april 2017 tot uitvoering van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, veroordeelt het hof de beklaagden ook tot het betalen van een bijdrage van elk 20 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

9. Bij brief van 14 december 2016 aan het parket leidde de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de herstellvordering in die strekt tot het herstel in de oorspronkelijke toestand door:

- het afgraven van het terrein inclusief verwijderen van de betonplaat aan de linker zijde van oprit en stal,
- aanplanten van groenscherm zoals aangegeven in de stedenbouwkundige vergunning,
- verwijderen van de afvoerbuï aan de linker zijde van de oprit,
- verwijderen van alle materialen en afval aan de voorzijde van de stalling,
- reduceren van de oppervlakte van het afdak aan de rechter zijde van de stalling conform de stedenbouwkundige vergunning,
- de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert eveneens een dwangsom van 200 euro per dag vertraging.

De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid gaf op 17 november 2016 een positief advies over deze herstellvordering.

De herstellvordering werd afdoende gemotiveerd en is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk.

Niettegenstaande de beklagden stellen dat thans alles hersteld dan wel geregulariseerd is, is er geen proces-verbaal van vaststelling van herstel overeenkomstig artikel 6.3.6, § 1, tweede lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, zodat dit herstel niet kan worden vastgesteld.

Integendeel, op 7 februari 2019 stelde omgevingsinspectie vast dat:

- het afgraven van het terrein inclusief het verwijderen van de betonplaat aan de linker zijde is uitgevoerd;
- het groenscherm niet conform de vergunning was;
- de afvoerbuis aan de linkerzijde van de oprit nog steeds aanwezig was;
- er enkele zwarte doeken aan de voorzijde van de stal lagen
- en het afdak van de rechterzijde nog niet was gereduceerd conform de stedenbouwkundige vergunning.

De beklagden voegden in conclusie enkel een screenshot bij van een e-mail van 19 februari 2021 uitgaande van de dienst stedenbouw van de gemeente dat het afdak zou zijn aangepast aan de vergunde afmetingen en dat er een bepaalde aanplant is geweest.

Op basis van deze informatie kan niet met zekerheid bepaald worden of dit correct is en deze groenbuffer een afdoende herstel uitmaakt. Dit maakt geen bewijs van herstel uit in de zin van artikel 6.3.6, § 1, tweede lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Ook de afvoerbuis is nog steeds aanwezig aan de linkerzijde. Dat de uitmonding vooraan onteigend werd, is geen reden om het herstel niet te bevelen.

De resterende herstelmaatregelen moeten aldus nog bevolen worden zoals hierna bepaald. Indien bepaalde bevolen herstelmaatregelen intussen toch al zouden zijn uitgevoerd, dan zal dit blijken bij de controle door de eiser in herstel.

De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de veroordeelden om nu effectief zelf tot herstel over te gaan of over te laten gaan. Een vrijwillige uitvoering van de opgelegde herstelmaatregelen verdient vanuit het oogpunt van het algemeen belang de voorkeur, gezien een ambtshalve uitvoering van de herstelmaatregelen kosten voor de gemeenschap veroorzaakt, waarbij er geen enkele zekerheid bestaat over de recuperatie van deze kosten.

Gelet op het talmen van de beklagden in het verleden om tot het volledig herstel over te gaan, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel.

De beklagden krijgen een hersteltermijn vooraleer de dwangsom verbeurt, terwijl de hersteltermijn pas loopt vanaf het in kracht van gewijsde gaan van dit arrest.

Het bedrag van de dwangsom per dag dat na het in kracht van gewijsde gaan van het arrest en na het verlopen van de hersteltermijn geen gevolg wordt gegeven aan het opgelegde herstel, moet voldoende hoog zijn om hen aan te zetten tot vrijwillig herstel.

De lange tijd sedert dewelke de beklaagden reeds konden overgaan tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de gezien de aard en omvang van de werken voldoende ruime termijn welke hen hiertoe nog wordt verleend, brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385*bis*, laatste alinea, Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna hij pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

Tot slot machtigt het hof overeenkomstig artikel 6.3.4, § 1, eerste lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en de burgemeester van de stad tot ambtshalve uitvoering van de herstelmaatregel.

10. De burgerlijke partijen en die optreden als rechtsopvolgers van wijlen en het geding hebben hervat, en de burgerlijke partij vorderen:

- 2.500 euro morele schade burgerlijke partijen en als rechtsopvolgers van wijlen
- 2.500 euro morele schade burgerlijke partij
- 27.500 euro materiële schade/minwaarde van hun perceel
- intresten
- de kosten met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding van 2.400 euro per aanleg.

Dit houdt een incidenteel beroep in dat ontvankelijk is.

Het staat vast dat de burgerlijke partijen hinder hebben ondervonden. In de regularisatievergunning van 19 januari 2016 werd trouwens expliciet het volgende overwogen: *“Overwegende dat er door de manier van exploiteren, opslag van voeder en materieel over het terrein rond de bestaande stal, het niet aanleggen van buffergroen, het niet op afstand houden van de dieren naar de perceelsgrens van de geuur toe, aanwezigheid van modder en mest, het niet nemen van voorzorgsmaatregelen om de omgeving zo proper mogelijk te maken en te houden, er sprake is van hinder naar de aanpalende buur”*. Door de ophoging van het terrein werd de waterhuishouding verstoord en door het ontbreken van een voldoende groot groenscherm was er geur- en lawaaihinder.

Dit weerspiegelt zich in een morele schade die bij gebreke aan meer concrete gegevens naar billijkheid kan begroot worden op 1.000 euro per burgerlijke partij.

In dit bedrag is het verloop van de tijd sedert het ontstaan van die schade en het gevolg daarvan op het schadebedrag al uitgedrukt, zodat er op dit bedrag slechts interesten verschuldigd zijn vanaf de dag van dit arrest en er geen vergoedende interesten op verschuldigd zijn vanaf een datum die de dag van het arrest voorafgaat.

De burgerlijke partijen lieten een schatting uitvoeren van de minwaarde die hun perceel zou ondervinden door de aanwezigheid van de stalling en de daaraan verbonden inbreuken. Net als de eerste rechter is het hof van oordeel dat een blijvende minwaarde niet aangetoond is. De stal is op zich vergund. Een aantal van de inbreuken is geregulariseerd of hersteld en van de andere wordt het herstel bevolen, zodat er geen wederrechtelijke toestand meer zal zijn die tot een minwaarde van het naastliggende perceel kan leiden en er sprake is van een herstel in natura.

Krachtens artikel 162*bis*, samen gelezen met artikel 211 Wetboek van Strafvordering, veroordeelt het hof de beklaagde tot het betalen aan de burgerlijke partij van de rechtsplegingsvergoeding bepaald in artikel 1022 Gerechtelijk Wetboek. Deze rechtsplegingsvergoeding is verschuldigd per aanleg en de begroting ervan heeft het bedrag van de vordering als maatstaf en wordt bepaald door artikel 2 van het koninklijk besluit van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek.

Er is door de beklaagden niet aangevoerd dat de vordering een klaarblijkelijke overwaardering was die de normaal bedachtzame en zorgvuldige justitiabele niet zou hebben begaan, ofwel uit een te kwader trouw verrichte verhoging die als enig doel had op artificiële wijze het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding zou verhogen, zodat uitgegaan wordt van het basisbedrag.

Bijgevolg moet een bedrag van 2.400 euro toegekend worden per aanleg.

11. De eerste rechter hield terecht de burgerlijke belangen ambtshalve aan (artikel 4 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering).

Dictum

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen en van de artikelen:

- 211 Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Beslissing van het hof:

Het hof,
rechtsprekend op tegenspraak,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

bevestigt het beroepen vonnis in de beslissing tot het aanhouden van de burgerlijke belangen;

┌ PAGE 01-00002144111-0019-0022-01-01-4 ┐

wijzigt het beroepen vonnis voor zover bestreden voor het overige **als volgt**:

op strafgebied:

veroordeelt de beklaagde _____ wegens de bewezen telastleggingen A.1, A.2, A.3, B en C samen tot een geldboete van 2.000 euro, verhoogd met 50 deciemmen tot 12.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

gelast voor de beklaagde _____ gewoon uitstel van de tenuitvoerlegging van de straf voor de helft van de geldboete voor een periode van drie jaar;

veroordeelt de beklaagde _____ wegens de bewezen telastleggingen A.1, A.2, A.3, B en C samen tot een geldboete van 2.000 euro, verhoogd met 50 deciemmen tot 12.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

gelast voor de beklaagde _____ gewoon uitstel van de tenuitvoerlegging van de straf voor de helft van de geldboete voor een periode van drie jaar;

veroordeelt de beklaagden _____ en _____ elk tot betaling van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met 70 deciemmen en zo gebracht op telkens 200 euro als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

veroordeelt de beklaagden _____ en _____ elk tot betaling van een bedrag van 50,45 euro als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

veroordeelt de beklaagden _____ en _____ elk tot betaling van een bijdrage van 20 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

veroordeelt de beklaagden _____ en _____ hoofdelijk tot betaling van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie begroot op 297,24 euro in eerste aanleg en 164,56 euro in beroep;

op burgerlijk gebied:

beveelt de beklaagden _____ en _____ over te gaan tot het herstel in de oorspronkelijke toestand van het perceel gelegen kadastraal gekend als _____ door het aanplanten van groenscherm zoals aangegeven in de stedenbouwkundige vergunning, het verwijderen van de afvoerbuis aan de linker zijde van de oprit, het verwijderen van alle materialen en afval aan de voorzijde van de stalling, het reduceren van de oppervlakte van het afdak aan de rechter zijde van de

stalling conform de stedenbouwkundige vergunning, en de legale verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein,

dit binnen een termijn van drie maanden na het in kracht van gewijsde gaan van dit arrest, onder verbeurte van een dwangsom van 200 euro per dag vertraging in geval van niet-uitvoering van dit arrest binnen de gestelde termijn;

machtigt, voor het geval dat het herstel in de oorspronkelijke toestand niet binnen de gestelde termijn wordt uitgevoerd. de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en de burgemeester van de stad overeenkomstig artikel 6.4.3, §1, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening tot ambtshalve uitvoering ervan;

veroordeelt de beklaagden en hoofdelijk tot betaling aan de burgerlijke partijen en als rechtsopvolgers van wijlen van een bedrag van 1.000 euro, vermeerderd met de gerechtelijke intresten vanaf de dag van dit arrest tot de dag van betaling;

veroordeelt de beklaagden en hoofdelijk tot betaling aan de burgerlijke partij van een bedrag van 1.000 euro, vermeerderd met de gerechtelijke intresten vanaf de dag van dit arrest tot de dag van betaling,

veroordeelt de beklaagden en hoofdelijk tot betaling van de kosten van deze burgerlijke partijen, met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding begroot op 2.400 euro in eerste aanleg en 2.400 euro in beroep;

wijst het meer of anders gevorderde af als ongegrond.

Kosten eerste aanleg: **€ 297,24**

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 54,00
Afschriften akten HB:	€ 6,00
Opstelrecht HB bekl.:	€ 35,00
Dagv. beklagden:	€ 27,30
Dagv. BP	€ 27,30

€ 149,60

+ 10 %: € 14,96

Totaal: € 164,56

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer _____ als waarnemend kamervoorzitter, raadsheer _____ en _____ en in openbare rechtszitting van **21 mei 2021** uitgesproken door wnd. kamervoorzitter _____ in aanwezigheid van advocaat-generaal, met bijstand van griffier _____

